

WYROK TRYBUNAŁU
z dnia 24 listopada 2014 r.
w sprawie E-27/13

Sævar Jón Gunnarsson przeciwko Landsbankinn hf.

(Indeksacja kredytów – Dyrektywa 87/102/EWG – Umowy o kredyty konsumenckie – Dyrektywa 93/13/EWG – Nieuczciwe postanowienia umowne (nieuczciwe warunki) – Obowiązujące postanowienia umowne)

(2015/C 183/08)

W sprawie E-27/13, Sævar Jón Gunnarsson przeciwko Landsbankinn hf. – WNIOSEK skierowany do Trybunału na podstawie art. 34 Porozumienia pomiędzy Państwami EFTA w sprawie ustanowienia Urzędu Nadzoru i Trybunału Sprawiedliwości przez Sąd Okręgowy w Reykjavíku (*Héraðsdómur Reykjavíkur*) dotyczący wykładni przepisów dyrektywy Rady 87/102/EWG z dnia 22 grudnia 1986 r. w sprawie kredytu konsumenckiego oraz dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, Trybunał w składzie: Carl Baudenbacher (prezes i sędzia sprawozdawca), oraz sędziowie: Per Christiansen oraz Páll Hreinsson, wydał w dniu 24 listopada 2014 r. wyrok zawierający sentencję następującej treści:

1. Jeśli umowa kredytowa jest powiązana ze wskaźnikiem cen konsumpcyjnych, obliczanie całkowitego kosztu kredytu oraz rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania na podstawie 0 % inflacji – o ile wiadomo że wskaźnik inflacji w momencie zawierania umowy kredytowej nie wynosi 0 % – nie jest zgodne z przepisami dyrektywy 87/102/EWG. Ocena skutków prawnych i środków zaradczych w przypadku takich nieprawdziwych informacji należy do sądów krajowych, przy uwzględnieniu wszelkich okoliczności sprawy, pod warunkiem że nie obniży to poziomu ochrony ustanowionej na mocy dyrektywy 87/102/EWG, zgodnie z wykładnią Trybunału.

W przypadku gdy sąd odsyłający nie uważa postanowień umownych dotyczących indeksacji spłacanych rat pożyczki konsumenckiej za obowiązujące przepisy ustawowe lub wykonawcze w rozumieniu art. 1 ust. 2 dyrektywy 93/13/EWG, odpowiedzi na kolejne pytania brzmią następująco:

2. Dyrektywa 93/13/EWG zasadniczo nie zabrania umieszczenia w umowach pomiędzy dostawcą a konsumentem warunków dotyczących indeksacji kredytów. Ocena, czy dane warunki są nieuczciwe, należy do sądu odsyłającego. Ocena ta musi uwzględniać wykładnię Trybunału co do „nieuczciwych warunków”.
3. Dyrektywa 93/13/EWG nie ogranicza swobody państwa EOG w zakresie ustalenia, za pomocą przepisów ustawodawczych lub administracyjnych, czynników, które mogą spowodować zmiany w ustalonych z góry wskaźnikach, takich jak islandzki wskaźnik cen konsumpcyjnych, a także metod oceny tych zmian, o ile zostały one wyraźnie zapisane w umowie.
4. Ustalenie, czy konkretne postanowienie umowne zostało wynegocjowane indywidualnie w rozumieniu art. 3 dyrektywy 93/13/EWG, należy do właściwego sądu krajowego.
5. Do właściwego sądu krajowego należy również ustalenie, czy postanowienie umowne dotyczące indeksacji spłacanych rat pożyczki należy uznać za przedstawione konsumentowi w sposób wyraźny i zrozumiały. Taka ocena musi uwzględniać dokładne brzmienie stosownych postanowień umowy i wszystkie inne istotne okoliczności, w tym okoliczności określone w lit. a) i b) czwartego pytania zadanego przez sąd krajowy, jak również krajowego ustawodawstwa w zakresie indeksacji cen.
6. Artykuł 6 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG należy interpretować w taki sposób, że w przypadku gdy sąd krajowy uzna dany warunek za nieuczciwy w rozumieniu tej dyrektywy, musi on zagwarantować, że taka klauzula nie będzie wiążąca dla konsumenta, jeżeli umowa będzie nadal obowiązywać strony po wyłączeniu z niej nieuczciwych warunków, o ile jest to możliwe w świetle przepisów krajowych.